PRIMERA PART
PERSEGUIDA

Si tanco els ulls...

Gairebé els entenc.

Patxaf!

bff! bff! bff!

bff! bff!

Buf!
Ja hi tornem a ser, arbre...
PERILL
NO PISSEU
COMPTE
RISC BIOLÒGIC

I la teva boira de vida infinita.
Ho van encertar, al laboratori, posant-te Yggdrasil.

El pare era director del laboratori d'un centre de recerca anomenat PSPR: Pike State Park Research.

L'únic objectiu del PSPR era investigar la boira que sortia d'Yggdrasil.

Es deia que la boira donava vida eterna...
Però jo sabia la veritat.
No deixava morir. Mantenia viu eternament, sempre envellint.
El laboratori del pare era ple d'espècimens del bosc: esquirols que tenien més de mòmia que d'animal.
Però no afectava mai els humans.
Almenys fins al fantasma.
Estava jugant a prop del laboratori del pare quan el vaig sentir parlar.

Parlava amb algú.
O amb alguna cosa.

El pare va morir al cap d'una setmana.

Vaig trobar el cos allà on quedàvem sempre: a sota d'Yggdrasil.

L'autòpsia va dir que el cervell es corresponia amb el moment de la mort, però el cos havia envellit dos-cents anys.

Va ser la primera i única víctima humana de la boira d'Yggdrasil.

Van tancar el laboratori. La zona es va declarar d'alt risc biològic.

El poble va esborrar el PSPR de la memòria i va enterrar ràpidament el que havia passat.

La mare em va prohibir entrar al bosc.

Però jo hi anava igualment.

Ningú ja no gosava trepitjar el bosc, així que es va convertir en el meu refugi.

Un lloc on podia ser jo.

Perquè quan creixes entre corbs de cinc ulls i esquirols no-morts, un refugi et fa força falta.

nyec

I suposo que una part de mi entenia que no era el bosc el que havia matat el pare. Ni la boira.

Era el fantasma.

La mare deia que el fantasma no era real, però jo sabia que sí. Jo l'havia vist i el pare en tenia dibuixos amagats al laboratori.

Molts dibuixos.

Es va endur el pare per algun motiu. Necessitava saber per què.
Anava al peu d'Yggdrasil cada dia després de classe, per buscar-la.
M'estirava al lloc on havia trobat el cadàver del pare...
I esperava, amb l'esperança de trobar-me el fantasma.
Durant set anys, no va venir.
Llavors, un dia clar i fresc de tardor, quan feia poc que jo havia fet quinze anys, el fantasma per fi se'm va emportar.

Estava estirada a sota d'Yggdrasil, com sempre, esperant-la...
Quan vaig sentir soroll de passos.
CREC
CREC
CREC
CREC
AH
CREC
CREC
Hi ha algú!
Aquí no hi ha mai ningú!

RIC-RIC
RIC-RIC
??
Què és aquesta roba?
Asiàtic? Cabells blaus... Ulls blaus (brillen!) Espasa?!
Guapo com nocs

Qui és? Sap res d'Yggdrasil? I de Pike State Park Research?

Coneixia el pare?

?
PSPR

...
ZIP

CLOC!

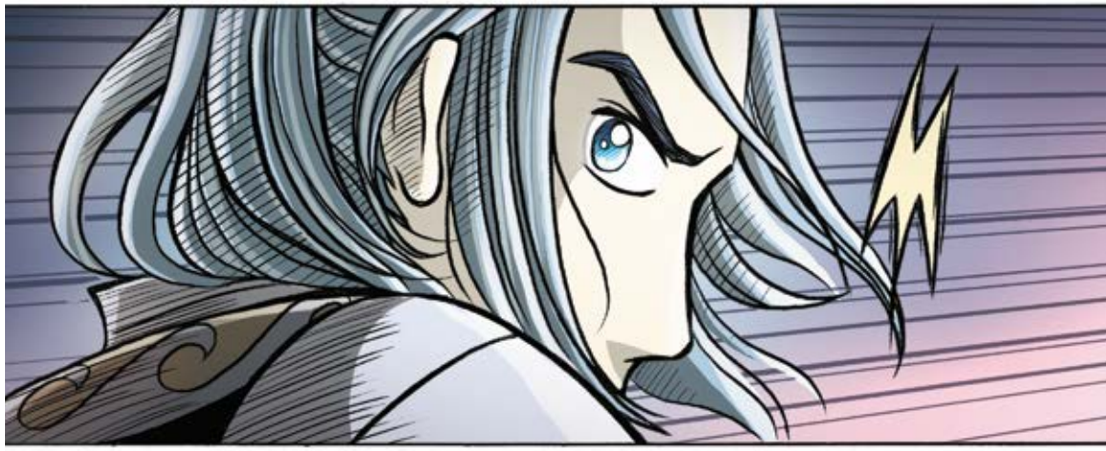

PSPR
Perdona si t'he espantat. No estic acostumada a veure ningú aquí.

Era un truc de màgia, el que has fet amb l'aigua?

Ets, ah...

Hum...

Tu...

Tu no ets d'aquí, oi?

FOIIIXXXX
Ah!

!
Ja no hi és!

Eo?
Hola!

Ho he somiat?

?

Això li deu haver caigut.

L'anell encara està calent...

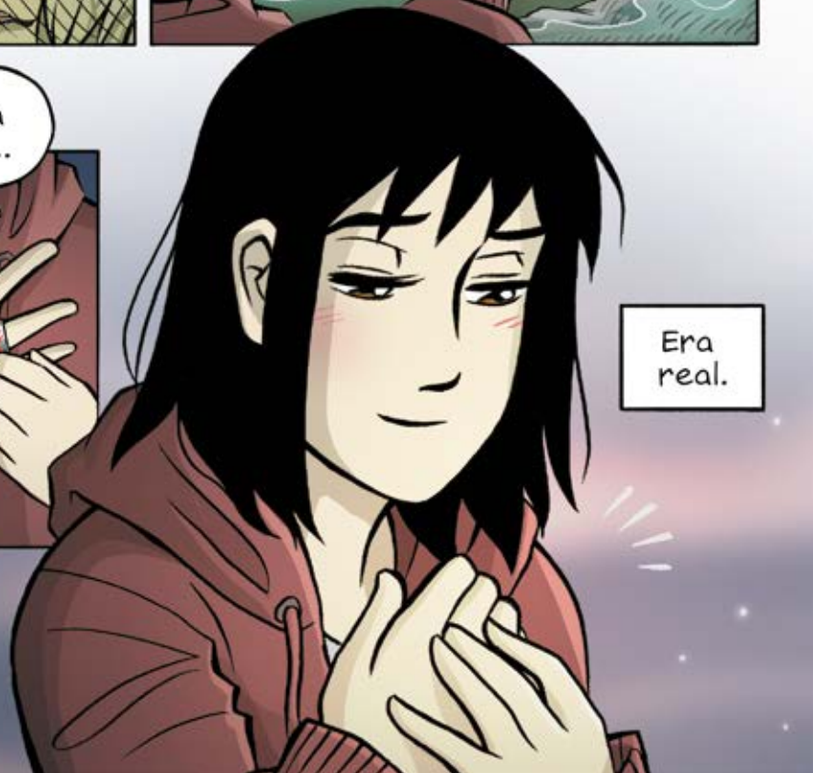
Era real.